

Landets Grændser, og denne overordentlige Betydning, som ligger i denne Udvikling i Militæretning, i Allmevæbningsretning maa vi ikke undervurdere. Det er en Styrkelse og en Hævdelse af Folkets Frihed, vi skabe derved et Værn om Folkets Frihed og Selvstændighed indad til, og vi styrke Folkets Karakter, Folkets Villie og Folkets Evne til at bruge Vaaben for Forsvar for Landet, naar det angribes udenfra tillige. Derhen imod er det, vi arbeide, endnu er det kun en Plan paa Papiret, det er endnu ikke en Hærorrdning, det er Intet, hvad enten det er de Herrers Forslag eller vort; det kommer an paa, med hvilken Villie og med hvilken Energi man vil gribe det an. Men jeg siger, at hvad det kommer an paa, er, at vi ere istand til paa denne Basis at arbeide paa en god Forsskole for Hæren, og at vi ville faae en Liniehær, bygget paa denne Forsskole og dragende Nytte af den, lige saa stor i Tal — ja større, end den nu er, idet Artilleriet bliver væsentlig udviklet — som vil søge at udføre sin Opgave, saa vidt menneskelige Kræfter naar, forudsat at Enhver gjør sin Pligt, baade Befalingsmænd og Menige, og vi ville dernæst skabe den en livskraftig Hjælp i en ligesaa stor Landeværnshær, baade ud ad til ved Forsvaret og navnlig ind ad til, idet man derved ogsaa har Bælgerne i Vaaben. Vi have som sagt et Folk i Vaaben, det vil skabe ind ad til en Trygghed for hele vort Forhold, som vi nu maatte kunne saane, idet visse Egenstaber hos det danske Folk, en vis Magelighed og en vis Frygt for at lugte Krudt er tilstede, men gjennem dette kan fjernes. Jeg indrømmer, at de Herrer, som have en hel anden Opfattelse af en Hærs Opgave og af, hvad Betydning Friheden og et lykkeligt Folkeliw har, ikke kunne billige de Udtalelser, jeg her har fremsat; men det giver mig ikke mindre Berettigelse til fra mit Standpunkt saa aabent at fremsætte mine Ansuelser. Jeg er ikke i alle Enkeltheder — og det bliver man jo aldrig med et Forslag, — tilfreds med dette Forslag. Naar vi saaledes have foreslaaet, at et Par Dverngange af Landeværnet skal beholde sine Vaaben i sit Hus, finder jeg, at det ikke er tilstrækkeligt, det skulde være Tilfældet med flere Aargange, at hver Mand skulde have sine Vaaben saa, at naar han havde tjent saaledes i 6—7 Aar som Værnepligtig, vi da forærede ham Vaabnene bag efter som en Hædersgave, saa at han kunde søe sin Søn i disses Brug og overgive ham dem til Brug efter ham. Jeg skal vogte mig for at gaa ind paa Enkelthederne, da det er Udvalgets ærede Ordførers Opgave, hvilken han har viist, at han kan opfylde; men jeg vilde gjøre disse Antydninger, som jeg ikke nævede Tvivl om, vilde være behagelig for en Del af de Herrere at høre. Jeg sætter Pris paa dette Forslag, som sagt, som en Følge af den Frugt, det kan bære for vort Folk baade med Hensyn til Forholdene ind ad til og med Hensyn til Faren ud ad til.

Ansvar: Naar der har været saa store Spørgsmaal om, hvorfor vi Militære ikke kunne gaa med til dette Forslag, saa kan det jo gjerne være, at netop det smukke tiltalende Billede, som den ærede sidste Læser fremsatte af de fremtidige Forhold her i Landet, for os har kunnet være nogen Bevæggrund deril. Vi have ikke set eller hørt eller mærket til noget Tegn paa saadanne intenderede Angreb paa Folketsfriheden, som det lader til, at det ærede Medlem og med ham flere af hans Meningsfæller have en saa fin Fornemmelse for; men jeg skal indrømme, at det, som vi hørte af ham nu, sammenholdt med hans Udtalelse ved Forsvarssagens Behandling og sammenholdt med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Boissen's) Udtalelse ogsaa ved en tidligere Behandling af Forsvarssagen om en Forandring i Folketællingen i Kjøbenhavn o. s. v. er i høj Grad illustrerende for de Herrers Betragtning af Forholdene her i Landet. — Det, som jeg egentlig bad om Ordet for, var at svare den ærede Ordfører for Flertallet paa hans Spørgsmaal om, hvor Forskjellen var mellem Flertallets og Mindretallets Forslag. Har den ærede Ordfører virkelig ikke set det, saa kan jeg ikke negte, at det forbauser mig i overordentlig høj Grad. Forskjellen ligger deri — jeg skal sige det kort — at vi ville befæste Kjøbenhavn mod Søfiden, saaledes at Flaaden kan frigjøres, og vi ville befæste Kjøbenhavn mod Landsfiden paa den ene eller den anden Maade, for at Hæren der kan finde Støtte (Munterhed). Ja, det er overnaade morsomt. Naar Flaaden er frigjort, først da vil der være nogen — om end ikke stor — Sandsynlighed for, at Forbindelsen mellem Landsdelene kan bevares ialtsald i nogen Tid. Men dertil kommer endnu Et, at vi ville forlægge Kaberne til tre Regiment over til Sjælland (Dinesen: Brigader!) Ja, vi ville paa Sjælland have Kabdrerne til tre Brigader. Nu er det af Flertallet sagt i Betænkningen, at dette ikke vil have Noget at betyde; naar Mandstabet er i Sylland og ikke kan komme over, saa kan man ikke benytte Kabdrerne. Men Sagen er efter vor Formening den, at der er saameget Mandstabs paa Sjælland og Verne, at man selv i det uheldigste Tilfælde, at der ikke kan komme noget fra Sylland og Jyen, kan tage det paa Sjælland. Sammenfatter man dette, da staar der paa Sjælland i det uheldigste Tilfælde efter Flertallets Forslag 9 Linie- og 9 Fortærkningsbatailloner, efter vort Forslag 19 Linie- og 10 Fortærkningsbatailloner, paa Flertallets Side 1 Rytterregiment, paa vor 2 og ligeledes er der med Hensyn til Fæstningsartilleri o. s. v. betydelig mere efter vort Forslag til Raadighed end efter Flertallets; deri ligger Forskjellen. Forskjellen er den, at den Styrke, vi med nogenlunde Sikkerhed kunne gjøre Regning paa, næsten er dobbelt saa stor som den, man kan gjøre Regning paa efter Flertallets Forslag. Det ærede Medlem for